

Roel Huizenga
(* 19 augustus 1931, † 1 december 2017)

Op vrijdag 1 december 2017 stierf Roel Huizenga in de leeftijd van 86 jaar. Hij werd op 6 december gecremeerd. Huizenga is jarenlang een zeer gewaardeerde vrijwilliger van het Historisch Documentatiecentrum geweest met een lange staat van dienst. 'Een lange staat van dienst'...dat mag een understatement genoemd worden. Roel Huizenga is bijna 25 (!) jaar onafgebroken in touw geweest voor het HDC en wel in dienst van een en hetzelfde project: de Bibliografie van Nederlandse Protestantse Periodieken (BNPP).

Voordat Roel Huizenga zich in 1989 meldde als vrijwilliger was hij leraar geschiedenis en (con)rector van het Herman Wesselinkcollege in Amstelveen. Daar genoot hij grote faam, zo bleek nog eens uit de toespraak op de crematieplechtigheid in het Amsterdamse uitvaartcentrum Westgaarde. Zijn opvolger Ton Liefwaard sprak vol waardering over de wijze waarop de rustige, beschouwende conrector Roel Huizenga een koppel had gevormd met de gedreven, emotionele rector Herman Wesselink. Die stierf in 1971 en werd opgevolgd door Huizenga, die tot 1989 leiding zou geven aan de school. Hij ontpopte zich tot een betrokken rector, die veel belangstelling toonde voor zowel de leerlingen als zijn collega's.

Huizenga ging op zijn 58ste met pensioen. Toen hij vernam van het project Bibliografie van Nederlandse Protestantse Periodieken aarzelde hij geen moment en meldde zich direct als vrijwilliger. 'Ik was weer terug in mijn oude vak, want sinds ik rector was geworden, had ik amper meer geschiedenisles kunnen geven', vertelde Roel in 2006 aan Ton Steenaert van de Dominicuskrant, het periodiek van de gemeente waar de eens gereformeerde maar inmiddels vrijzinnige Huizenga sinds jaar en dag kerkte.

Het BNPP-project was een initiatief van George Harinck en startte met een aantal vrijwilligers die her en der in het land in bibliotheken periodieken in kaart brachten. Ze beschreven op voorgedrukte formulieren minutieus de jaren waarin het periodiek verscheen, het formaat, de redactie, de medewerkers en vulden in of het tijdschrift illustraties kende. Huizenga en zijn vrouw waren kort na zijn pensionering van Amstelveen naar Apeldoorn verhuisd omdat ze de omgeving mooi vonden.

Vanuit Apeldoorn bezocht hij voor het BNPP-project Kampen, waar hij de universiteitsbibliotheken (aan de Oudestraat en de Broederweg) van de beide Theologische Universiteiten afstruinde op zoek naar protestantse periodieken. Hij belde vanuit Apeldoorn ook met enige regelmaat naar het Historisch Documentatiecentrum met gedetailleerde vragen en opmerkingen die mij, sinds begin jaren negentig coördinator van het BNPP-project, altijd aan het denken zetten. Apeldoorn beviel maar matig, er bleef een verlangen naar Amstelveen, waar Roel en Truus zich al snel weer vestigden. Tegenover het nadeel dat de beide Kamper bibliotheken, *Fundgrubes* van protestantse periodieken, minder werden bezocht stond een groot voordeel: Roel kwam terug naar zijn alma mater, de Vrije Universiteit, waar hij in de jaren vijftig geschiedenis had gestudeerd. Hij bleef hier niet alleen doorgaan met het beschrijven van periodieken maar vormde hier ook het middelpunt van een kring van mensen die hij merendeels zelf had geworven als medewerker van het BNPP-project, onder wie onder meer

Ineke Bergema, een voormalig collega (lerares geschiedenis) aan het Herman Wesselink College.

Nadat ik in 1994 was vertrokken naar het Internationaal Instituut voor Sociale Geschiedenis lag het in de lijn der verwachting dat Roel Huizenga het project zou coördineren. Zijn komst viel samen met de opkomst van het digitale tijdperk. De nieuwe technologie was duidelijk een brug te ver voor de inmiddels zeventiger Huizenga. Het was dan ook een uitkomst dat de theoloog Piet Moleveld, die jarenlang werkzaam was op de afdeling studentenzaken van de Vrije Universiteit, zich anno 2000 beschikbaar stelde voor het project.

Moleveld wist goed de weg in het digitale landschap en zou, samen met George Harinck, Hans Seijlhouwer, Roel Huizenga en ondergetekende, vanaf 2004 in totaal tien delen publiceren waarin de beschreven protestantse periodieken werden gebundeld. Daarnaast werden, vooral door Piet Moleveld en Hans Seijlhouwer, periodieken toegankelijk voor het internet. Roel Huizenga ontpopte zich in toenemende mate tot een gastheer van de vrijwilligers. Op vaste dagen in de week kwamen vrijwilligers naar de VU om periodieken te beschrijven, maar ook om te spreken met Roel en Piet, die op kamer 1B-28 van het hoofdgebouw hun stek hadden.

Jaarlijks kwamen in november de vrijwilligers bovendien bijeen om tijdens deze zogenaamde ‘terugkomdagen’ over de voortgang van het project te spreken. De rolverdeling op die dagen was stevast de volgende: na een woord van welkom van de staf van het HDC gaf Roel aan wie er afwezig waren en ging hij in op de reden van die afwezigheid, met veel aandacht voor het wel en wee van de betrokken medewerkers. Daarna kreeg Piet het woord, die over de (digitale) voortgang van het werk sprak en daarbij over de voetangels en klemmen sprak op de weg naar de publicatie van het BNPP.

Toen zijn tachtigste levensjaar naderde werd weleens schertsend gezegd dat het tijd werd Roel een hengel te geven zodat hij het aan de waterkant nu eens echt rustig kon gaan doen. In die scherts school enige ernst: nu Roel, naar het woord van psalm 90, de leeftijd der (zeer) sterken had bereikt, was hij er zelf aan toe vrijaf te nemen, zo bleek in 2011.

Zijn vertrek viel samen met de afronding van het BNPP-project. Dat kon natuurlijk niet zonder bewijs van erkentelijkheid van de kant van het Historisch Documentatiecentrum. Vanwege zijn grote bijdrage aan het BNPP-project werd hem op 9 december 2012 de Willem Hovy-penning toegekend. De toekenning werd extra luister bijgezet met enkele toespraken, waarbij, behalve zijn vrouw Truus en zijn zoons, ook veel BNPP-vrijwilligers aanwezig waren.

Zijn oudste zoon Roelf was nog bij die presentatie aanwezig, hoewel hij kort tevoren de diagnose had gekregen dat hij ongeneeslijk ziek was. Diens dood en het sterven van tweede zoon Luppo twee jaar later grepen Roel sterk aan. Daarbij kwam een langzame maar gestage achteruitgang als gevolg van de ziekte van Alzheimer die het onmogelijk maakte dat hij nog langer thuis kon blijven. De laatste jaren leefde hij in een verpleeghuis in Amstelveen, waar hij op de eerste dag van december 2017 is gestorven.

Het HDC heeft in hem een zeer betrokken medewerker verloren – betrokken uiteraard bij het BNPP-project dat hem zo dierbaar was maar ook bij het Historisch Documentatiecentrum als geheel.

Wim Berkelaar, januari 2018